

INLEIDING

Ter inleiding op de artikelen van E.S.C. Bregman en W.M. Speelman over televisiekerkdiensten, het thema van dit nummer van *DNK*, moge een kort (kerk-)historisch overzicht inzake dit fenomeen dienen.

Een relatie tussen de kerken en de radio/televisie is er in Nederland vanaf het begin in 1921 geweest. De eerste omroepvereniging, de in 1924 opgerichte Nederlandsche Christelijke Radio Vereniging, rekende het tot haar taken radiokerkdiensten te verzorgen. Ook andere christelijke omroepverenigingen (KRO, VPRO) verzorgden geregeld dergelijke uitzendingen. De kerk verzorgde dus niet zelf de uitzendingen van radiodiensten, maar was daartoe aangewezen op de omroepverenigingen.

In hervormde kring bestonden hieromtrent andere ideeën. De kerk kreeg in de Tweede Wereldoorlog een nieuw elan, de verdeeldheid in het Nederlandse volk diende te worden overwonnen, evenals de kerkelijke verschillen, te beginnen die tussen de protestanten. Men wilde als kerk zelf uitzendingen verzorgen en in 1944 gaf de hervormde synode het groene licht voor een nationale kerkelijke omroeporganisatie die oecumenisch van karakter zou zijn. Tot dit na de oorlog gevormde Interkerkelijk Overleg in Radio-aangelegenheden (IKOR) traden toe: de Nederlandse Hervormde Kerk, de Remonstrantse Broederschap, de Doopsgezinde Sociëteit, de Evangelisch-Lutherse Kerk (deze trok zich in 1947 terug), de Oud-katholieke Kerk en de Evangelische Broedergemeente (sinds 1953). De Gereformeerde Kerken bleven van mening dat niet zij, maar een omroepvereniging de uitzendtaak had en bleven werken met de NCRV; dit gold ook de Christelijke Gereformeerde Kerk en de Gereformeerde Kerken (vrijgemaakt). De Rooms-katholieke Kerk bleef bij de KRO.

Het door hervormden gedomineerde IKOR zou deel uit moeten maken van een nationale omroep, maar die is er niet gekomen, zodat het een omroeporganisatie werd naast de andere, in een